

Spredte levende håb i en tid med frygt

Andagter på årsmøde og sommertræf 17.-21. juli 2021, pastor Leif G. Jensen

To disciple på vandring til EMMAUS; og Jesus slog følge med dem

Men samme dag var to af disciplene på vej til en landsby, som ligger tres stadier fra Jerusalem og hedder Emmaus; de talte med hinanden om alt det, som var sket. Og det skete, mens de gik og talte sammen og drøftede det indbyrdes, kom Jesus selv og slog følge med dem... Han spurgte dem: «Hvad er det, I går og drøfter med hinanden?» De standsede og så bedrøvede ud, ... Og vi havde håbet, at det var ham, der skulle forløse Israel. *Lukasevangeliet kapitel 24*

Ingen af os lever for sig selv

og inden dør for sig selv;
thi når vi lever, lever vi for Herren,
og når vi dør, dør vi for Herren,
vi hører altså Herren til,
hvad enten vi lever eller dør

Rom 14,7-8. Bibelkor

VORT HÅB ER LEVENDE

– i et liv med frygt

Første Petersbrev 1,3-5: Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde, til en uforgængelig og ukrænkelig og uvisnelig arv, der ligger gemt i himlene til jer, som af Guds magt ved troen bevares til en frelse, der holdes rede til at åbenbares i den sidste tid.

At håbet er levende betyder, at det lever udenfor os. Derfor kan de give den håbløse menneske og den livløse tro håb. Det levende håb er levende, fordi Jesus Kristus er opstået fra de døde. Han gør det levende i os ved sin Hellige Ånd.

Derfor kan vi som kristne håbe, også når vi rammes af frygt og ikke tør håbe på noget som helst. For Jesus Kristus er opstået fra de døde og kommer til os i mørkets og dødens dal. Han kommer til os i lidelsen og smerten. Han kommer til os i skylden og ensomheden. Han giver os levende håb, når alt håb er ude.

Det gør han ved Evangeliets ord (i bibellæsning, skriftlæsning i kirken, bibelundervisning, prædikener som klart og sandt viser os vor synd og Guds nåde). Og ved Sakramenterne (dåb, skriftemål og nadver), hvor han genføder, tilgiver og give os sit legeme og blod.

I det håb døber vi og begraver vi hinanden. I det håb lever vi hele livet, når vi er døbt og tror på Jesus Kristus.

1. Hvordan holder mennesker liv i deres håb?
2. Hvordan er det kristne håb et "levende" håb?
3. Hvordan kan vi håbe på Gud, når vi ikke tør håbe på noget som helst hos os selv?

VORT HÅB ER HÅB TIL GUD

- i en menighed med frygt

Første Petersbrev 1,21: Takket være ham [Jesus Kristus] tror I på Gud, der oprejste ham fra de døde og gav ham herlighed, så at jeres tro også er håb til Gud.

Det er godt at have et håb til hinanden i en kristen menighed. Håb til de ældre, håb til de unge, håb til børnene og håb til forældre og andre voksne. Man siger også, at "børnene er kirkens fremtid".

Men hvad gør en kristen menighed, når medlemmer skuffer hinanden? Hvem kan vi håbe på, når vi selv har svigtet og gjort det håbløst for dem, som ellers stolede på os? Hvilken fremtid har en menighed, hvor der ikke er børn? Da ser det ud, som om kirkens liv er truet.

Fællesskabet smuldrer, når vi sætter vort håb til hinanden – og ikke kan leve op til vore egne og andres håb. Da går vi på et tidspunkt fra hinanden, og menigheden går i opløsning, fordi den jo blevet til et fællesskab, der byggede på menneskers evner og indsats.

Da er det befriende, at apostlen Peter lærer os, at vores tro er HÅB til GUD. Da går fællesskabet ikke i stykker, selv om nogen svigter eller dør. Da kan vi tro på Jesus Kristus, som aldrig svigter. Og sådan er vores tro HÅB til GUD.

Derfor består håbet også i tider, hvor vi ikke kan håbe på noget hos os selv eller hos andre. I troen på Jesus bliver alle jordiske håb visket ud af det store håb, vi har ved troen på Kristus.

1. Hvad håber du af de andre i menigheden?
Og hvad håber de mon af dig?
2. Hvad skal vi gøre, når vi bliver svigtet eller selv har svigtet.
3. Hvordan er vores tro en tro på Gud, så vi ikke mister den, når det ser svært eller håbløst ud vort eget og i menighedens liv?

VORT HÅB ER TIL DELING

– i en tid med frygt

Første Petersbrev 3,15: ... men I skal hellige Herren Kristus i jeres hjerte og altid være rede til forsvar over for enhver, der kræver jer til regnskab for det håb, I har.

Gud har givet os et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde (1 Peter 1,3). Det gav han os i dåben. Og han fornyer det for os. Det er ikke et håb til os selv om, at vi nu ved Guds hjælp er blevet bedre mennesker. Det er et håb til Gud, at Gud fortsat tilgiver os og redder os. For Jesus har genløst os.

Dette håb er totalt ukendt i verden. Og når nogen spørger, hvor vi har det fra, og om grunden til, at vi har håb til Gud, da skal vi dele det med dem.

Vi kan med trosbekendelsens enkle ord fortælle, at vi tror på Gud Fader, som har skabt verden og også os. Og at han søger for os. Vi kan fortælle om Jesus Kristus, at han er Guds Søn, som kom til os i denne verden, bar vore sygdomme og synder og sejrede over døden og dommen. Vi kan fortælle om Helligånden, som samler kristne i kirken om tilgivelsen med håb om kødets opstandelse og det evige liv.

Glæd dig, hvis nogen ligefrem kræver dig til regnskab for, at du håber på Kristus, selv om alt håb er ude. Vi har selv så meget brug for håb, og vi har et levende håb, som bliver endnu større, når vi deler det med andre.

1. Hvordan kommer vi i snak med andre om det vanskelige og håbløse i livet?
2. Hvordan kan vi dele vort håb med andre ved at fortælle om Gud som vores Far?
3. Hvad er der i 2. trosartikel om Jesus, som giver os et håb, vi kan dele med andre?
4. Og hvordan står og falder vores tro på én hellig kristen kirke med troen på syndernes forladelse?